

In This Earth **בארץ אז**
באדמה אז *In This Soil*

בארץ זו, באדמה זו **מחשבות על שבעת המינים**

גיא גולדשטיין

דור גז

ליאור גריידי

רלי דה פריס

אלה ליטביץ

טל שוחט

דן שטוקהולם

אוצרת סוואנה גורטון

צוות ארטפורט:

מנהלת ורדית גרוס

מנהלת תכנית הרזידנסי יעל משה

מפיקת תערוכות ואירועים,

עוזרת אוצרת נעמה הנמן

אחראית גלריה ומדיה חברתית ניצן גאון

אחראי תחזוקה בראנט קרטנר

יעיזוב גרפי נעמי גיגר (סטודיו 2)

יחסי ציבור מירה אן בינרט יח"צ

תרגום לעברית דריה קסובסקי

הקמה ששי מזור

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל ללא מטרת רווח לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון:

ג'ייסון אריסון (יו"ר), רחלי כהן (מנכ"לית), יפעת שמואלביץ (סמנכ"ל השקעות חברתיות), קינן רבינו (ל מיזמי החזון)

ועדה מייעצת לארטפורט: עידו בר-אל, אילן דה-פריס, סאלי הפטל נוח, דנה יהלומי, מירה לפידות, דני מוג'ה

תודה מיוחדת

עמית ברויאר; בני בריגה; קרוליין בוגה, 2112; איילת הלר; מרסל קליין, בית בנימיני – המרכז לקרמיקה עכשווית; יותם קופרברג; אליסה ליודינשין; פרופ' דני נדל ופרופ' ראובן ישורון, המחלקה לארכיאולוגיה, המכון לארכיאולוגיה ע"ש זינמן, אוניברסיטת חיפה; יונתן אורון אופיר; מאיר רוסו; ארכיון הסרטים הישראלי; אסתר שוחט; הלנה שטוקהולם; ג'ספר סבסטיאן סטורופ; תן תמיר; עומר טובי; פרופ' אהוד וייס וד"ר ענת שנקמן, מעבדת ויס לבוטניקה ארכיאולוגית, אוניברסיטת בר-אילן

כל המידות בסנטימטרים, עומק x רוחב x גובה

In This Earth **אז בארץ**
אז באדמה *In This Soil*

מחשבות על שבעת המינים

בארץ אז, באדמה אז

סוואנה גורטון

בארץ אז,

באדמה אז,

בשדה זך זה,

מי ייתן ונטמן

רק זרעי חמלה ואהבה

- רומי

המשורר הפרסי והמיסטיקן הסופי בן המאה ה-13, ג'לאל א-דין רומי, ממשיל את האהבה לזרע הנטמן בקרקע פורייה, זרע שיש לטפחו על מנת שיצמח, ישגשג ויזין אותנו. פעולת ההתמסרות מעניינת במיוחד כשהיא נוגעת לצמחים היקרים לנו מכול, צמחים שעברו מדור לדור. בין הזרעים הקדומים, שנטמנו וטופחו כאן, היו שבעת המינים, מראשוני הגידולים המבויתים באזור הסהר הפורה. בארץ זו ובאדמה זו הם ממשיכים לצמוח גם היום: חיטה, שעורה, גפן, תאנה, רימון, זית ותמר.

חשיבותם הארכיאולוגית, החקלאית, הדתית והתרבותית של שבעת מיני הדגנים ופירות העץ, ששימשו ומוסיפים לשמש מרכיב מרכזי בכלכלת תושבי האזור והארץ מאז ועד היום, מעלה שאלות באשר לתחושות ולזיכרונות, לערכים, לאמונות ולמסורות שמעוררים בנו גידולים אלה, שרבים מהם הפכו לסמלים של המקום ושל האנשים החיים בו. מה אנו למדים מהם, ובאילו אופנים אנו מיישמים ידע זה? כיצד נמסרו רעיונות אלו במהלך השנים, וכיצד הם מוסיפים להתפתח היום? מה הם הערכים, האמונות והמסורות שנקשרו בהם?

בתערוכה "בארץ זו, באדמה זו" מגיבים שבעה אמנים ואמניות לשבעת המינים בעבודות חדשות. באמצעות מנעד הגישות ונקודות המבט המוצגות בהן בוחנת התערוכה נקודות השקה בין העבר להווה, מעלה שלל מורכבויות הנוגעות למינים אלו, ומציגה שאלות, אמיתות וספקות באשר לחוויות שהם מעוררים בנו, ליחסנו אליהם, ומכאן גם ליחסינו זה לזה וזה עם זה.

ההתייחסות לשבעת המינים נעה מעיון אטימולוגי פואטי ומעיסוק צורני, דרך חקירה בוטנית ארכיאולוגית והתעמקות בשיטות התססה עתיקות, ועד לחקר זהות, הנחווית מבעד לעדשות של קרבה משפחתית ותרבותית. רלי דה פריס וגיא גולדשטיין בוחנים את יחסי הגומלין בין ידע, מדע, אלכימיה ומטאפיזיקה. ליאור גריידי, דור גז ואלה ליטביץ פונים להיסטוריה, למחקר ולתיעוד בניסיון להתחקות אחר ה"אמת" ואחר תולדות ומגמות חברתיות, ומשלבים אותן בשיח רחב יותר. טל שוחט ודן שטוקהולם עוסקים בשינוי, ברוחניות ובחלוף הזמן.

באמצעות פרקטיקות אמנותיות שונות, תהליכי עבודה ושיח, תוך פליאה וסקרנות, ואולי אפילו חמלה ואהבה, כמילותיו של רומי, מבקשת "בארץ זו, באדמה זו" לאפשר בחינה מחודשת של הזרעים שהופקדו בידינו, ושואלת אלו מהם נבחר להנחיל לדורות הבאים.

גיא גולדשטיין גפן
דור גז זית
ליאור גריידי תמר
רלי דה פריס רימון
אלה ליטביץ תאנה
טל שוחט חיטה
דן שטוקהולם שעורה

עבודותיו של גיא גולדשטיין הותקו מחומריות של עולם תעשייתי ושל פסי ייצור לדין תאורטי במערכות של מושגים מופשטים. הן מאכלסות עולם פרי דמיונו ובוחנות את גבולותיהן של טכנולוגיות מודרניסטיות ואת האפשרויות הגלומות במערכות לוגיות יצירתיות יותר. האסמבלאז'ים, הפרוסים על גבי משטחים המזכירים שולחן עבודה בסטודיו, מאפשרים למחשבה לשוטט בחופשיות בעודה רוקמת קישורים ורשתות אסוציאטיביות על בסיס צבע וצורה. פרי הגפן מעובד בשטחי ארץ ישראל זה אלפי שנים ליצירת יין, משקה שהכנתו וטעמיו מורכבים, והוא משמש לציון טקסים ואירועים חגיגיים ודתיים. בעבודה בציל 2023 (2023) מוצגים שני שולחנות תאומים, שמשולבים בהם אלמנטים ממעבדות כימיה ומתהליך ייצור היין ובקבוקו עם מערכת משחקית מקודדת. על אחד השולחנות מציג גולדשטיין מרחב עירוני גברי מדומיין. הפקקים, שנועדו במקור לאיטום בקבוקי היין ולסימונם, הופכים לטילים או למגדלים פאליים ומדמים צבעי אותות מלחמה. השולחן האחר בוחן את מורכבות תהליך ייצור היין ואת הרכבו הכימי הן כהליך מדעי והן כפרקטיקה דתית רוויה בהערצה טקסית לדם החיים. מכלי יין דמויי כלי מעבדה שלובים זה בזה ואטומים בפקקים, שעליהם מוטבעים אשכולות ענבים, תזכורת לסיפור המרגלים התנ"כי, שבו נשלחו לתור את ארץ ישראל ולעמוד על טיבה ועל אופיה. בשובם שיבחו את הארץ ואת פרייה, ועם זאת הביעו חשש מן העמים היושבים בה, מגודלם ומעוצמתם. אשכול הגפן הפך לסמל תיירות, ובד בבד גם לציון היסטורי ראשון למורכבות, לקונפליקט ולקושי של התיישבות העם בארץ מאובלסת זו.

בציל 2023, 2023, שני שולחנות, שרולי PVC, שעווה, אצבעוני מיצוי, בקבוקוני זכוכית, פקקי שעם, יין, עדשות זכוכית, תיבות אור, מידות משתנות באדיבות האמן

Grape

Guy Goldstein

Guy Goldstein's recent work has advanced through a material process of re-purposing components from factory production to convey systems of abstract concepts. Concerned with both modernist technologies and the possibilities within more imaginative systems of logic, his works inhabit a world entirely of his own making. Spread out on surfaces that resemble a studio worktable, his assemblages build networks and associations through color, shape, and form. Grapes have been cultivated in the region of Israel for thousands of years to make wine, a drink recognized for its complexity in cultivation and taste, used in moments of celebration and victory as well as in religious practices. In *Vintage 2023* (2023), Goldstein presents two tables with elements from wine production, bottling, and chemical laboratories, combined into a layered, coded "game" system. One table presents structures similar to a visual code, recalling spaces of masculinity via multi-colored medals awarded for special recognition of military participation, or the stripes of phallic missiles and towers. The other table explores the complexity of wine and its chemical composition as well as the ritual reverence of life-blood. Laboratory-like glass containers of wine are intertwined and sealed with corks imprinted with clusters of grapes, a reminder of the Biblical story of the spies returning to report on the fruitfulness of the land, while warning of the entanglements presented by its many inhabitants.

Vintage 2023, 2023

Two tables, PVC shrink capsules, wax, cellulose extraction thimbles, glass flasks, corks, wine, glass lenses, light boxes, dimensions variable

Courtesy of the artist

(Detail opposite)

זית דור גז

זיקתו של דור גז, נכדו של בעל אדמות ערבי פלסטיני, לעץ הזית חוצה דורות. בעבודתו הוא מגולל את הטרגדיה של מטעי הזיתים ההיסטוריים של משפחתו, שאבדו לה בעקבות מלחמת 1948: מלחמת העצמאות, כפי שהיא מכונה על ידי מדינת ישראל או הנכבה (האסון), בפי הפלסטינים. במסורת התרבותית הפלסטינית עץ הזית, מן הגידולים המעובדים הקדומים ביותר, מתקשר לשפע ומסמל את החיבור לאדמה ולארץ. בתרבות המערב הוא מוכר כסמל לשלום ולפיוס. גז מגולל את קורות משפחתו תוך שהוא משלב את הממד האישי באמיתות כלליות ביחס לעבר, שבנרטיב הישראלי של הקמת המדינה נוטים להתעלם מהן או לבטלן. העבודה *בין רשתות אימפריאליות II* (2022) מן הסדרה *ידיעת הארץ* מבוססת על המפות המודרניות הראשונות של הלבנט, שצוירו בשלהי המאה ה-19. גז עיבד את המפות המקוריות באזורים שבהם עבר בהמשך קו הגבול בין שטחים שתחת שליטה בריטית לשטחים שתחת שליטה צרפתית, תוך שהוא מוחק סימני קיום אנושי ויוצר דימויים נגטיביים. באזור ההררי שבין אזורי השליטה של שתי המעצמות מצויות טרסות אבן, שבנו הפלסטינים לשם גידול עצי זית. העבודה *מטעי האומה* (2023/1951) מתחקה אחר יעקב מונייר, סבו של גז, העובד כחקלאי במטעי הזיתים שהיו בעבר בבעלותו, לאחר שהאדמה הולאמה בשנת 1951 על ידי החברה הממשלתית "מטעי האומה".

מטעי האומה, 2023/1951
2 תצלומי ארכיון, 16x21
באדיבות ארכיון האמן

The Nation's Groves, 1951/2023
Two photographs, 21x16
Courtesy of the artist's archive

בין רשתות אימפריאליות II, 2022
תצלום, הדפס הזרקת דיו ארכיונית, 167x150
באדיבות האמן, גלריה דביר, תל אביב, גלריה גודמן, לונדון,
וגלריה carlier | gebauer, ברלין

Olive

Dor Guez

The grandson of a Palestinian Arab land owner, Dor Guez's connection to the olive spans generations. Guez imparts within his work the tragedy of his family's historic olive groves, lost after the 1948 war referred to by the State of Israel as the War of Independence, and by Palestinian Arabs as the "Nakba" (catastrophe in Arabic). The olive tree, among the most ancient of cultivated plants, relates to abundance and connection to the land within Palestinian cultural heritage, and is a global symbol of peace and reconciliation. Guez unfolds his family's experiences, personalizing truths about the past that are often overlooked or dismissed in the narrative of the birth of the state of Israel. *Amid Imperial Grids II* (2022), from the series *Knowing the Land*, is based on the first modern maps of the region created in the late 19th century. Guez manipulated the original maps in areas that later became the border zones between "The British Palestine Grid" and "The French Levant Grid," removing the human marks and creating negative images. In the mountainous region between the grids, lie stone terraces built by Palestinians for the cultivation of olives. *The Nation's Groves* (1951/2023), portrays Guez's grandfather, Jacob Munayer, working as a farmer on his formerly owned olive groves in 1951, after the land was nationalized by a governmental company, The Nation's Groves.

Amid Imperial Grids II, 2022

Archival inkjet print, 167x150

Courtesy of the artist, Dvir Gallery, Tel Aviv,

Goodman Gallery, London, and carlier | gebauer, Berlin

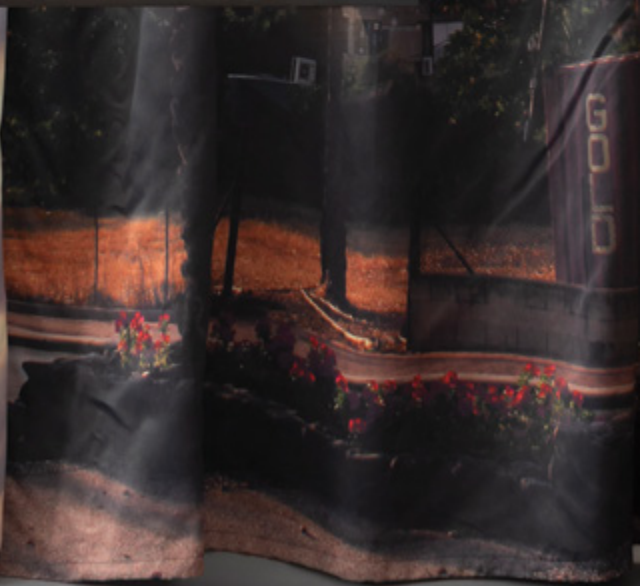
תמר ליאור גריידי

ליאור גריידי מפנה זרקור לסיפורם של תימני כנרת. בשנת 1912 התיישבה קהילת תימנים, תחת הנהגתו של הרב צאירי, לחופי הכנרת, אולם שנה לאחר מכן, ב-1913, התיישבו בסמוך אליהם חלוצים מזרח אירופאים. התימנים המשיכו לחיות ולעבוד לצדם בחוות כנרת, אך חוו אפליה ואי שוויון מצד חברי הקבוצה ומצד מוסדות היישוב היהודי דאז, ובשנת 1930 אולצו על ידי ראשי היישוב לעזוב את המקום ולעקור לכפר מרמורק שליד המושבה רחובות. כעובדי אדמה בכנרת גידלו החלוצים התימנים תמרים, עץ שהפך במהרה לדימוי מייצג בזהות הישראלית. פרי התמר מסמל סתגלנות, התמדה ויכולת עמידה בתנאי גידול קשים, וכן הוא מזוהה עם התחלות חדשות. עצי דקל, שהועברו מקבוצת כנרת, ממשיכים לצמוח בכפר מרמורק, ומוטיב התמר מעטר שערי בתים ואבני מצבות בבית העלמין המקומי כזכר לחייהם בכנרת. סרטה התייעודי של אילת הדר, דקל שפל צמרת (1992), חוזר ומגולל את סיפורם של תימני כנרת באמצעות ראיונות עם צאצאי החלוצים התימנים והאשכנזים, ביניהם חברי ילדות, מכרים ושכנים. גריידי פנה לארכיון הסרטים הישראלי וקיבל גישה לחומרי הסרט המקוריים, אותם ערך שוב ליצירת מיצב הווידיאו, דקל שפל צמרת (2023). העבודה מנסחת מחדש את המורכבות הטעונה והמובנית במעשה התייעודי, וחושפת נקודות מבט מגוונות ושאלות בלתי פתורות באשר לאמיתות חברתיות ולאופן שבו הן ממשיכות להיות נוכחות בחיינו.

דקל שפל צמרת, 2023

וידיאו, בד, סאונד, מידות משתנות, 19:12 דקות
עריכת וידיאו: עומר טובי; באדיבות האמן
(פרט משמאל)

Date

Leor Grady

Forming a relationship with the Kinneret Yemenite pioneer community, Leor Grady shines a light on their history. Their original home was at the Sea of Galilee, where they were led by Rabbi Tze'iri, and settled in 1912. In 1913 the land also became home to a group of Eastern European pioneers, while the Yemenites lived and worked alongside them in Kvutzat Kinneret. Experiencing discrimination and unequal status within the Zionist organizations, the Yemenite pioneers moved in 1930 to Marmorek in Rehovot. As agricultural laborers in Kinneret they cultivated dates, wherein the date palm became a signifier of Israeli identity. Dates represent resilience and perseverance, withstanding harsh growing conditions, yet are associated with renewal and new beginnings. Transplanted palm trees from Kvutzat Kinneret abundantly grow in Marmorek, and the palm appears as a crest on the gates of some homes and on cemetery stones as a memorial to Kinneret. Ayelet Heller's documentary, *The Unpromised Land*, 1992, retells their story through interviews with descendants of the Kinneret Yemenites and Ashkenazi, often childhood friends. Granted access to the original film footage by the Israeli Film Archive, Grady re-edited Heller's film for the video installation *Leaning Palm* (2023). At the heart of the work, he unravels entanglements inherent in documentary and history, revealing multiple perspectives and unanswered questions on social truths and equality in Israeli society.

Leaning Palm, 2023

Video, fabric, sound, dimensions variable

19:12 minutes; video editor: Omer Tobi

Courtesy of the artist

(Detail opposite)

רלי דה פריס חוקרת אי דיוקים הנוגעים למידות ולמשקלות, הנתפשים כערכים מוחלטים ובלתי מעורערים, חרף ההשתכללות המתמדת של הדיוק הטכנולוגי ותוקפו הארעי של הידע. מתוך התעניינות בכוחות המעצבים את עולמנו היא משתמשת בחומרים מצויים מן הטבע בשילוב עם כלים פיזיים ליצירת "מתקנים", המבטאים את חידת האירועים והתופעות שאינם ניתנים לכימות ולשיעור, ומתאפיינים לא פעם באיכות פואטית ופילוסופית. הרימון הוא פרי מורכב, המייצג בינה ודעת. עבור דה פריס, גרעיניו הרבים, המתלכדים לפרי אחד, מהווים אנלוגיה למרחב דחוס ומגוון, בדומה לסלע הגרניט, המורכב מגבישי סלע שונים, שנדחסו יחדיו לכדי מסה מוצקה אחת. בעבודה *רימון* (2023) יצרה דה פריס קנה מידה מטאפיזי משני רימוני גרניט ורודים, המחוברים לסרגל ולמחוגה מברונזה, בעלי קנוקנות משתלשלות בדמות "תכשיטי" ברונזה. טביעות רגל באבן גרניט מחוברות זו לזו באמצעות שרשרת עדינה ומסמלות מסע עלייה לרגל אל יעד בלתי מושג, שנתיבו בלתי עביר. בטקסט סאונד, המבקש להתחקות אחר מקור המילה, מזמנת דה פריס את הרימון בשפות שונות החולקות מסע צלילים והגייה, וכך משקפת את ריבוי הקולות הגלום באחדותן.

רימון, 2023
גרניט, ברונזה, סאונד, מידות משתנות
באדיבות האמנית
(פרט משמאל)

Pomegranate

Relli De Vries

Relli De Vries investigates the inaccuracies of weight and measurement, taken for granted in their certitude, despite the never-ending fluidity of technological refinement and the temporality of knowledge. Reflecting her interest in both the fundamental and manmade forces that shape our world, De Vries works with materials found in nature, together with physical tools. Her creation of “apparatus devices” express the mysteries of what is impossible to quantify solely through logic, often in a poetic and philosophical manner. The pomegranate is a complex fruit that represents wisdom and knowledge. For De Vries, the pomegranate’s many seeds forming one fruit is an analogy to the many different peoples dwelling together in the land of Israel. Similarly, granite is formed through the compression of many types of rock to form a solid mass. In *Pomegranate*, (2023), De Vries has made a metaphysical scale, comprised of two carved pink granite pomegranates affixed to a bronze ruler and compass, with tendrils of hanging bronze “jewelry.” Granite rock footsteps are connected together by a delicate trailing chain. The weight of those sunken steps is a pilgrimage that is impossible to walk with an unreachable destination. Through a further ceremony of sound, De Vries performs an etymological summoning, calling forth the pomegranate in pronunciations from languages that borrow and share sounds through linguistic transmission, reflecting a multiplicity of voices in their oneness.

Pomegranate, 2023

Granite, bronze, sound, dimensions variable

Courtesy of the artist

(Detail opposite)

תאנה אלה ליטביץ

אלה ליטביץ חוקרת את קווי הסימון המשתנים, התוחמים גבולות היסטוריים וטריטוריות בנוף, בניסיון להכיל את הטבע ואת תנועות האדם בו. אזורים בלתי יציבים ומשתנים תדיר אלה נתונים לא אחת לתביעות חזקה מצד קבוצות שונות, המטפחות נרטיבים לאומיים של זהות, נרטיבים המעוררים מחלוקות ומאבקים על טריטוריה. תאנים שתוארכו לפרק הזמן שלפני 11,400 שנים, הן מן הגידולים המבויתים הקדומים ביותר הידועים לנו. על פי המחקר האקדמי הבוטני והארכיאולוגי, ביותר של התאנה מעיד על המעבר מחיי ציידים-לקטים לעבודת אדמה ממוסדת ולהתיישבות קבע. מחקר שנעשה על התאנים המפוחמות שנמצאו בגלגל שבסמוך ליריחו גילה, שהתאנים בויתו באמצעות ייחורים – חיתוך ענפי תאנה ושתילתם ישירות באדמה. בדומה לתקיעת יתד בקרקע גם שתילת ענפי תאנה באדמה עשויה להתייחס לצורה עתיקה של תביעת בעלות על חלקת אדמה. העבודה *צדיק ורע לו* (2023) היא יציקת ברונזה בגודל טבעי של ענף תאנה, שקצהו נקטם לכדי חוד. הפטינה השחורה מאזכרת את שרידי התאנים המפוחמות המקוריות, שנמצאו בחפירות גלגל. הענף היצוק מוגבה על גבי שולחן ברזל כעדות לתפקידה החשוב של התאנה בהתפתחות החקלאות המקומית וכסמל לעידן התיישבות הקבע האנושית.

צדיק ורע לו, 2023

ברונזה וברזל, מידות משתנות
באדיבות האמנית, הארלן לוי פרויקטים (HLP), בריסל,
גלריה קופרפילד, לונדון, וגלריה אלכסנדר לוי, ברלין

Fig

Ella Littwitz

Ella Littwitz is concerned with the fluctuating lines of demarcation forming historical borders and territories within the landscape, as an attempt to contain nature and the movement of people. Unstable and shifting throughout time, these areas are often claimed by differing groups, as they form national narratives of identity and at times, arouse dispute. The fig, dating to 11,400 years ago, is among the earliest known domesticated plants. According to contemporary archeobotanic academic research, its domestication is an indicator of the shift from hunter-gatherer life to agriculture and settlement. Research on carbonized figs found in Gilgal near Jericho discovered that their cultivation involved cuttings of fig branches planted directly into the earth. The planted fig branches, similar to placing a stake in the ground, are related to an early form of claiming land. Littwitz's *Tzadik V'Ra Lo (The Righteous Suffer)* (2023), is a life-size cast bronze fig branch with one end cut into a sharp point. The black patina references the original carbonized figs found at Gilgal. Elevated upon a spare iron table, the branch serves as a testament to the importance of its role in the development of agriculture while also being revered as an icon of the age of human settlement upon the land.

Tzadik V'Ra Lo (The Righteous Suffer), 2023

Bronze, iron, dimensions variable

Courtesy of the artist; Harlan Levey Projects (HLP), Brussels; Copperfield, London; and alexander levy, Berlin

(Detail opposite)

חיטה טל שוחט

עבודותיה של טל שוחט מציגות מפגשים מבוימים בקפידה, שנסיבותיהם נדמות כחורגות מגדר הרגיל, ואף על פי כן הן נתפשות כטבעיות. נרטיבים ששורשיהם בריאליזם המאגי ודימויים מלאי חיות מכווננים מצבים רוויי מסתורין ומעוררי פליאה ומעלים שאלות הנוגעות לזהות, לאינטימיות ולהמשכיות. לעתים קרובות מככבים בעבודות בני משפחתה של האמנית, על יחסייהם הסבוכים, וגם שוחט עצמה מופיעה בהן לא אחת, בין ישירות בדמותה ובין במרוז מאחורי המצלמה. החיטה, אחד ממיני הדגנים הקדומים החשובים ביותר, מסמלת חיים, פריין ושגשוג. צבעה הזהוב מקושר לעושר ולשפע. שדה חיטה בטרם קציר עשוי לשמש גם כתזכורת לארעיות החיים ולשינויים הבלתי נמנעים, המתרחשים במהלכם. בעבודה *מכורה שלי* (2023) משמשת אמה של שוחט כמוזה. היא מופיעה כשכתר על ראשה, ישובה על מעין כס מלכות כ"מלכת החיטה", מעלה על הדעת את אלת הקציר המיתולוגית, המולכת על שדה חיטה שהבשילה. צלה של שוחט, הניצבת מאחורי אמה בעירום חושני כשגבה מופנה אלינו, נופל על הרקע הלבן הבוהק שמאחוריה. בנוכחותה השמימית היא ממלאת תפקיד כפול, הן כמחברת והן כנושא. חוט שני בין-דורי עובר בין האם לבת, מדגיש את הקשר התמידי והבלתי ניתן לניתוק ביניהן, ובו בזמן מציג אותן ברגע שבו ניצבות שתיהן אל מול שינוי הממשמש ובא.

מכורה שלי, 2023

תצלום צבע, 150x120

באדיבות האמנית וגלריה רוזנפלד, תל אביב

Wheat

Tal Shochat

Tal Shochat's images conjure situations wherein narratives rooted in magic realism play a central role, evoking a sense of mystery and wonder. Family members and their intertwined relationships appear frequently, and Shochat's own presence is often depicted or implied—either in the image or behind the camera. Her carefully staged encounters featuring vivid imagery and extraordinary circumstances are imbued with a sense of naturalness, wherein themes of identity, intimacy, and continuity emerge. As one of the most important ancient grains, wheat represents sustenance, fertility, and abundance; its golden color is also associated with wealth and richness. A field of wheat just before harvest may also relate to the reminder of the passage of time and the inevitability of change in the cycle of life. In *My Homeland* (2023), Shochat's mother as muse appears crowned and seated on a throne-like chair, as "Queen of the Wheat," recalling a mythic Harvest Queen presiding over a landscape of a ripe wheat field. Shochat, positioned behind her mother while slightly shadowing a bright white backdrop, manifests as a sensual nude with her back gracefully turned to us. Ethereal in her humanity, she is dually author and subject. This tableau reveals the generational thread that runs between a mother and daughter, and their abiding connection over time, unbroken yet at a moment when both are poised at the precipice of imminent transformation.

My Homeland, 2023

C-print, 120x150

Courtesy of the artist and Rosenfeld Gallery, Tel Aviv

(Detail opposite)

שעולה דן שטוקהולם

דן שטוקהולם משתמש במחקר ארכיאולוגי ובעבודת שטח ארכיאולוגית ליצירת עבודות פרפורמטיביות, המקשרות בין העבר הרחוק לבין ההווה באמצעות שימוש בחומרים טבעיים ובגופו שלו. בעקבות מחקר של המחלקה לארכיאולוגיה באוניברסיטת חיפה החל שטוקהולם להתעניין במערת רקפת שברכס הכרמל, שבה חיו בני התרבות הנאטופית בתקופה הפלאוליתית ובתקופה הנאוליתית. מערת רקפת היא האתר הקדום ביותר הידוע כיום, שבו הותסס אלכוהול לפני כ-13,000 שנים. גרעיני שעורת בר נאספו בכלי קיבול שנחצבו באבני המערה, ובושלו בתוספת מים ושמרי בר ליצירת משקה דמוי בירה, ששימש, ככל הנראה, בטקסים פולחניים של הנאטופים – חברת ציידים-לקטים פרהיסטורית על סף המעבר מאורח חיים נוודי להתיישבות קבע ולחקלאות. נקבי ההתססה, המכונים בשפה הארכיאולוגית "מכתשים", הם מקבצי בורות, החפורים ברצפת המערה או חצובים בסלעיה. בעבודה ללא כותרת (2023) כלי הקיבול, שיצר שטוקהולם בעבודה ידנית, מייצגים קנה מידה אנושי. הם מקבילים לגודל האדם האוניברסלי, כפי שנחשף מנתונים ארכיאולוגיים מתוך סריקות תלת-ממדיות, המציגות את כלי ההתססה הנאטופיים הגדולים ביותר, שעומקם כעומק זרוע. בעבודת נייר מופשטת נוספת משתמש האמן בסימני פיח עדינים שמקורם בעשן כדי לאזכר את התנאים במערה, ואולי אף להצביע על מצב התודעה הטרנסצנדנטלי, הנובע מצריכה טקסית של שעורה מותססת. שטוקהולם עצמו חש כאילו במהלך העבודה הוא מתעלה אל מעבר למגבלות הזמן והמרחב ליצירת עבודה בהווה.

ללא כותרת, 2023

חומר קרמי, גבס, נייר אקוורל, פיח, קרטון, מידות משתנות
באדיבות האמן ו-2112, קופנהגן
(פרט משמאל)

Barley

Dan Stockholm

Dan Stockholm works with archeology through research and field work, generating “performative works” linking the distant past to the present moment through his own physicality and contact with natural materials during the process of creation. Through research shared by the University of Haifa, Department of Archeology, Stockholm became interested in Raqefet Cave, located in Israel’s Carmel Mountains, and visited by the Natufians during the Paleolithic and Neolithic eras. Raqefet Cave is the earliest known site of alcohol fermentation, circa 13,000 years ago. Wild barley grains were gathered inside vessels carved into the cave’s bedrock, and fermented with water and wild yeast to create a beer-like substance, theorized to have been used in the ritual practice of the Natufians, a semi-nomadic hunter-gatherer people, predating settlement and agriculture. Referred to archeologically as “mortars” and “cups,” the fermentation vessels appear as groupings of holes situated in the cave floor. In *Untitled* (2023), Stockholm’s handmade vessels parallel universal human scale, revealed by archeological data from 3-D scans showing the largest Natufian fermentation vessels to be the depth of an arm’s reach. Additionally, an abstract paper work uses delicate soot markings from smoke to reference the conditions in the cave, perhaps recalling the transcendent state of consciousness arising from the ritual imbibement of fermented barley. As such, he metaphorically surpasses temporal and spacial confines, bringing forth new work into the present.

Untitled, 2023

Clay, plaster, paper, soot, string, cardboard,
dimensions variable

Courtesy of the artist and 2112, Copenhagen

Dan Stockholm *Barley*

Tal Shochat *Wheat*

Ella Littwitz *Fig*

Relli De Vries *Pomegranate*

Leor Grady *Date*

Dor Guez *Olive*

Guy Goldstein *Grape*

and Guy Goldstein explore the interrelatedness between knowledge/doubt, science, religion, and metaphysics. Leor Grady, Dor Guez, and Ella Littwitz examine history, research, and documentation in an effort to trace “truth” and social outcomes, as well as inclusion in broader dialogues about displacement and settlement. Tal Shochat and Dan Stockholm conjure transformation, performative gesture, ritual, and the passage of time.

Gathering artistic practices based on knowledge, discourses, processes, and documentation, *In This Earth, In This Soil* serves as a catalyst for appreciation and understanding, wonder and curiosity, or even Rumi’s “compassion and love.” We will continue to nurture these seeds with care, while inspiring and challenging our awareness of what has been handed down to us in perpetuity and what we shall continue passing on to the next generations.

The plants of the Seven Species have continued to possess archeological, agricultural, religious, and cultural significance from prehistory to the present. Their intertwined legacies from the past inhabit our current existence as well as our future. As such, how do we identify with these plants and what do they make us feel and remember? What forms of knowledge have we garnered from them and how are they applied? How have they been shared with us and how do they continue to evolve? What are the values, beliefs, and traditions that we associate with them?

These queries and others lie at the heart of *In This Earth, In This Soil: Legacies of the Seven Species*, an exhibition bringing seven artists together, each responding to one of the Seven Species through a new artwork. Opening up inheritances, entanglements, and complexities from the participating artists' viewpoints, the exhibition raises questions, truths, and uncertainties about the plants and our many relationships and experiences with them, and ultimately with each other. A range of approaches are represented in the exhibition through departures that take us to intersections both past and present, often overlapping.

As such, storytelling ranges from the poetic to formal linguistic etymology, and from academic inquiry that spans botanical archeology to ancient fermentation practices, while identity is experienced through the prisms of familial and cultural kinships. Relli De Vries

Legacies of the Seven Species

by Savannah Gorton

*In this earth,
In this soil,
In this pure field,
Let's not plant any seed,
Other than seeds of
compassion and love*

- Rumi

In the 13th century poet, scholar, and Sufi mystic Jalaluddin Rumi's poem, the planting of a seed in fertile ground heralds the highest intentions, filled with promise. This act of devotion may also be likened to how we have grown the most precious plants in our midst, those that we have passed down over time, through generations. Some of the first seeds cultivated with such care were the Seven Species. This group of cherished plants is among the earliest domesticated in the ancient Fertile Crescent, and its plants are widely known and revered in the current region of Israel. It is "In this earth, In this soil" that these plants—wheat, barley, grape, fig, pomegranate, olive, and date—have thrived for thousands of years.

In This Earth בארץ זו

In This Soil באדמה זו

Legacies of the Seven Species

***In This Earth, In This Soil:
Legacies of the Seven Species***

Relli De Vries
Guy Goldstein
Leor Grady
Dor Guez
Ella Littwitz
Tal Shochat
Dan Stockholm

Curator **Savannah Gorton**

Artport team:
Director **Vardit Gross**
Residency program manager
Yael Moshe
Exhibition and event producer &
assistant curator
Naama Haneman
Gallery assistant & social media
Nitzan Gaon
Maintenance **Brent Cartner**

Graphic design **Nomi Geiger**
(Studio Gimel2)
PR **Mira Ann Beinart PR**
Hebrew translation **Daria Kassovsky**
Construction **Sassi Mazor**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.
The Ted Arison Family Foundation:

Jason Arison (Chairman),
Rachel Cohen (CEO), Yifat Shmuelevitz
(Social Investments CFO),
Kaynan Rabino (VP of Vision Ventures)

Advisory Board: Ido Bar-El,
Ilan de Vries, Sally Haftel Naveh,
Mira Lapidot, Dan Muggia,
Dana Yahalomi

Special Thanks
Amit Breuer; Benny Briga;
Caroline Bøge, 2112;
Ayelet Heller; Marcelle Klein,
Binyamini Contemporary Ceramics
Center; Yotam Koperberg;
Alisa Lyudinshina;
Prof. Dani Nadel and
Prof. Reuven Yeshurun, Department
of Archeology, Zinman Institute of
Archeology, University of Haifa;
Yonatan Auron Ophir; Meir Russo,
Israel Film Archive; Ester Shochat;
Helena Stockholm;
Jasper Sebastian Stürup; Chen Tamir;
Omer Tobi; Prof. Ehud Weiss and
Dr. Anat Shenkman, Weiss Laboratory
for Archaeological Botany,
Bar-Ilan University.

Measurements are given in centimeters,
height x width x depth

In This Earth בארץ זו
In This Soil באדמה זו